

Діва, матір і третя

Юлія Нагорнюк

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Ще одну сторінку. Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1 Колишні, гречка й рись у кущах

— Хоч, я йому піпіську відкушу? — запитала Оріся.

Вона розвалилась на ліжку навпроти, закинувши ноги на стіну, а зіbrane у хвіст волосся замітало підлогу.

— Хочу.

Обличчя Марини палало. Набряклі від сліз очі просили ложки, бляшанки чи льоду. Її світла шкіра, яка завжди легко реагувала на будь-які подразники, розчервонілася.

Оріся сперлась на лікті й різко, хоч не надто граційно, перекутилася. Її ноги опинилися на землі, а яскраво-малинова грілка плюхнулася з живота додолу. По підлозі потік невеликий струмочок.

— Дивись, це можна зробити двома способами. Перший банальний, але менш кривавий: я його зваблюю (з таким псякою диким це буде неважко), тири-пири — його гордість під моїм контролем. Другий: у темному-темному парку темної-темної ночі на нього нападає...

Марина втерла обличчя серветкою й ледь усміхнулася.

— Ти ж несерйозно?

Загадковістю виразу Оріся могла конкурувати з Моною Лізою.

— Прикидаю варіанти, суто теоретично, — і зовсім тихо: — Поки що.

На вечір були заплановані сходи́ни. Марина хотіла прийти до юначок з людським лицем — соромно перед ними розкисати. Думки про Пласт завжди її бадьорили, навіть коли настро́й вимагав залізки під ковдру й зростатися з ліжком.

Вона встала, кинула подрузі пачку серветок, а сама заходилася прибирати рейвах.

— Знаєш, — пробубоніла собі під носа, — я не розумію, що в мені не так.

Орися витерла воду й вляглася на бік, обхопивши живіт руками. Настоянка від болю мала скоро подіяти.

— Окрім модельного зросту й відсутності пуза?

— У стосунках, — Марина повертіла в руках листівку, яку підготувала Сергію на день народження, зіжмакала її та кинула до решти сміття. — Мені було непогано з ним, але... Може, я справді фригідна?

— Ти не розглядала варіанта, що він — криворукий воділа, а ти — «Жигулі»?

— Я не філологиня, не вловлюю метафору.

— Не засмучуйся. Перед тобою генійка, яку навіть викладачі не розуміють. — Орися відняла руку від живота й поправила уявну корону. — Може, він просто не міг тебе завести? Чого ти шукаєш проблему в собі?

Марина не відповіла.

Вона хотіла зустрічатися з кимось. Принаймні в теорії. Їй подобалося дізнаватися більше про людину, розділяти з нею тремкі моменти, переживати трепет від близькості душ. Але коли доходило до близькості тілесної, щось переклинювало.

Її найсерйозніші за все життя стосунки тривалістю у два з половиною місяці закінчилися сьогодні повним фіаско. Сергій був наче непоганим і не наполягав на близькості на другому побаченні, як інші, та коли спробував її поцілувати в університетському коридорі, вона «знову повелась як відморожена».

— Не розумію, — щоб заспокоїтися, Марина почала впорядковувати речі на столі, — навіщо я погоджуюсь на побачення, коли раз за разом нічого не міняється. Я не хочу з ними ні цілуватися, ні тим паче...

— Ти просто не знайшла свого принца.

— Його ж мені до ніг має викинути течія під час потопу. Як знайти, не шукаючи?

Орися сіла, закинула голову назад і застогнала.

— Боже, почуваюся гірше, ніж моя баба. Ноги ниють так, що хочеться їх вийняти з дупи й відставити вбік, — вона почала потирати литки. — Хочеш — шукай, не хочеш — не шукай. Коли що — у мене тітка в Канаді: можемо полетіти й одружитися. У будь-якому разі ти краща, ніж Світич.

Як Орися примудрилася вляпатися в того шостківського гопника і що вона в ньому знайшла — тасмниця за непроглядною пеленою мороку.

— Величезне дякую.

— Я не... — Орися вловила роздратування й осіклася. — Усе, про Світича не згадую. Хочеш, наворожу твоєму Сергієві срачку?

— Обійдімось без самодіяльності? Він не винен, — Марина заговорила виважено, ніби аргументувала свою позицію перед викладачем. — Ми не підійшли одне одному, тому спокійно розійшлися.

— І лице в тебе зараз мов буряк, бо ти страшенно любиш борщ і хочеш бути схожою на нього?

— Не всі прагнуть скалічити своїх колишніх артефактом. Навіть якщо плачуть через них.

Орися не любила згадувати про той день.

— Воно само вийшло, — буркнула.

Марина вийняла й повісила на дверцята шафи пластовий однострій. Поправила червону хустку, яку отримала під час прийняття в курінь менш як рік тому. Задивилася у дзеркало на свої червоні очі.

— Як там у вас співають? — Орися поклацала пальцями. — «Плач не дав свободи ще нікому»? Зроблю колись таку татуху...

— Шкода, що ти не хочеш долучитися. — Марина вірила, що Пласт міг спрямувати її енергію в менш хаотичне річище. — Ми багато співаємо.

— Ні-ні-ні, — замахала головою Оріся, аж гумка не витримала — каштанові кучері розсипалися по плечах. — Я раз була на вашому збіговиську, вистачило. Забавки з дітьми — задоволення сумнівне.

— Ми виховуємо соціально активну молодь.

— На дворі дві тисячі восьмий, а ти така ж наївна, як і в день знайомства. Ти живеш зі мною три роки, жінко. Мене саму ще треба виховувати.

Оріся переїхала в Київ перед першим курсом, після гучного скандалу у відьомській спільноті України, коли її намагалася принести в жертву наставниця. Вступивши в Центральний шабаш, Оріся постійно кудись влазила: як не у скандал з главою Західного, то в пошуки зубрового рога для чаклунського товариства ТУР, після яких Світич став кульгавим.

Коли набряк з обличчя трохи спав, Марина сіла за макіяж. Він став не примхою, а життєвою потребою — довелося накласти щільніший, ніж зазвичай, шар тональної основи, щоб точно приховати червоні плями по всьому обличчю.

На Орісю тим часом почала діяти знеболювальна настоянка, і запалу в ній побільшало. Вона наспівувала собі під носа «Наркоманів на городі».

— Не забудь, що в тебе завтра контрольна з англійської.

Запал вмить ущух.

— Трійка в мене і так вийде, ну його.

Марина повернулася до неї з однією профарбованою бровою, тримаючи пензлика як указку.

— І що ти плануєш робити, кицю моя?

— Я співатиму для тебе, — Оріся приклала руки до грудей і намагалася спіймати мелодію, — аж бринітиме кришталь.

— Тоді не скаржся мені на викладача.

— Нащо мені та англійська? Може, я завтра взагалі не піду в універ. Хоча... Маю зустрітися з Білобокою о четвертій. Якраз пара закінчиться, поїду до неї.

Ганна Білобока була заступницею глави Центрального шабашу.

— Що хоче?

— Поки не знаю. Справу якусь підкине, думаю.

Марина вбралася в однострій, зав'язала довге біляве волосся у хвіст і глянула на себе в дзеркало. Відбулася магія без чарів — перетворення зі студентки з проблемним особистим життям у босорку куреня «Степові відьми», упевнену виховницю. Чотирнадцятирічні дівчата бачили в ній приклад. Після сходин усі проблеми тьмяніли.

Ніби за законом підлості, у коридорі зустріла Сергія. Що вдієш, один гуртожиток. Обвів поглядом, але не заговорив. Його друг, певно, був у курсі ситуації, бо теж несподівано припинишк.

Знову з'явилося почуття незрозумілої провини, від якого на очі просилися сльози. Наче її дискомфорт від обжимань у переповненому коридорі був чимось ганебним.

Марина пригадала собі, скільки часу згаяла, щоби приховати сліди попередньої істерики, глибоко вдихнула й пройшла повз.

— Тільки гроші дарма потратив, — донісся ззаду дошкульний голос. — І час.

До ворожіння не берись, Сергій навмисно так голосно говорив, щоб допекти.

— Такі ходять на побачення на шару поїсти, — підтакнув його друг, а далі вона не слухала.

На Пластових сходах Марині особливо подобалася атмосфера ритуальності. Наче на злетах шабашу. Урочисте відкриття налаштовувало на відповідний лад. Сьогодні всі дівчата, навіть не вельми пунктуальна Марічка, дотрималися третьої точки Пластового закону: пластун точний. Ніхто не запізнився, і їм не

довелося присідати як покарання.

Колись Оріся сказала, що це схоже на армію. Марина не погоджувалася: у Пласті відповідали всі, навіть виховники. Збоку це могло здаватися незвичним і навіть несправедливим, але так між юнацтвом формувалося почуття взаємної відповідальності.

Найулюбленішою частиною для неї була гутірка — недовга дискусія на задану тему. Марина завжди зачудовувалася тим, як її юначки, діти дітьми, підхоплюють розмову й гаряче сперечаються, іноді не гірше за політиків — подеколи навіть краще й точно вихованіше. Бувало, їх заносило далеко від початкової точки, але то було її роботою — спрямовувати.

Поверталася вона до гуртожитку в значно кращому настрої. Люди іноді витріщалися на однострій, але заховатися їй не хотілося. То була цікавість — дехто скаутів бачив тільки в американських фільмах.

Дорогою Марина зайшла в магазин і купила два пакети гречки. Потім перевдяглася в домашнє та порахувала свої фінанси. До стипендії ще кілька днів. Несподівані витрати були трохи невчасні.

— Маєш гроші позичити?

Оріся зняла навушники й примружилася:

— Нащо?

Про те, як Сергій рахував кожен копійку, Марина їй не розповідала. Хотіла показати його з кращого боку. Вона була не проти заплатити в кав'ярні, та він завжди наполягав на тому, що візьме рахунок на себе, і водночас постійно підкреслював, як дівчата люблять тринькати гроші, а йому, на щастя, подалася ощадлива.

— Не розрахувала трохи. Треба одну методичку на макрофінансовий аналіз купити. Не хочу просити батьків.

Це спрацювало безвідмовно. Марині вмиг стало соромно. Маніпулювати взаєминами з батьками — низько.

— І віддати Сергієві все, що він на мене потратив, — швидко додала.

Орися критично підняла брови:

— Корабля з матросами йому часом не треба?

— Це моя ініціатива.

— Ти як фінансистка маєш бачити, що це сумнівне капіталовкладення.

— Це вкладення в мій душевний спокій.

— У такому разі треба вливання, — вона простягнула гроші. — Не схвалюю, але як хочеш. Якого кадука дарувати йому цю радість? Варіант із відгризанням...

— Дякую. Зараз буду.

Відрахувавши потрібну суму, Марина взяла гречку й піднялася на два поверхи. Що ближче підходила до потрібної кімнати, то більше сумнівалася. Така поведінка дріб'язкова й істерична. Тільки встигла подумати, що варто передати гроші кимось або просто розвернутися й піти геть, як відчинилися двері. З'явився Сергійв сусід.

— Серій, слиж, — оглянувся в кімнату, — до тебе.

Тікати було нікуди.

Поки Сергій ішов до дверей, Марина розглядала його і думала, що ні краплі не журиться через розрив. Так, їй боліла сцена в університеті, а ще — невдачі в стосунках загалом, проте суму за їхніми побаченнями не відчувала. На них вона постійно була, як любила висловлюватися Орися, на стрьомі — в очікуванні, коли він полізе обійматися чи розпускати руки.

— Повертаю, — сказала Марина, всунувши хлопцеві кульок і гроші. — Час не можу, решту забирай.

Сергій зависнув.

— Це що?

Вона рвонулася піти, але не встигла. Чужа рука лягла на зап'ясток.

— Марино, що за коники? Окей, вибач, я не мав тебе обзивати, був на емоціях.

— Я не думаю, що ми одне одному підходимо.

— Перестань! Це дурна сварка. Нехай буде по-твоєму, я винен. Я поганий, визнаю.

— Дай мені піти.

— У мене не було настрою. Мене можуть не допустити до заліку з фінансів місцевого самоврядування, а тут ще ти... Впоров дурницю.

— Назвавши мене фригідною дошкою перед моїми одногрупниками?

— Я не знав, що ти з ними вчишся.

— О, якби це сталося перед незнайомими людьми, то цілком інша річ.

— Не перекручай. Ти знаєш, про що я. Нащо це? — він струсонув кульком.

— Не хочу, щоб ти потім розказував, яка я меркантильна. Мені твоїх грошей не треба.

Марина витягнула руку і відступила, упершись спиною в стіну.

— Для чого ти приперла гречку?

— Ти якось купив пакет, коли мені в магазині не вистачило грошей. Потім згадував.

— Та ну, раз пожартував.

— Сім.

— Що?

— Потім ти сім разів, — спеціально виділила вона, — згадував про цю гречку. Не хочу слухати, ніби я винна комусь, бо мене годують.

Ця роль була вже зайнята.

— Яка ти істеричка, — він віддав їй пакет. — Не ганьбися. Я перед тобою перепрошую, а ти влаштовуєш спектакль у дитсадку.

— Мені вона не потрібна.

— Не виставляй мене відбитим. Спеціально приперлася сюди, щоб усі чули, який я поганий, бідній студентці жменю гречки зажав?

Марина не встигла нічого відповісти на цю зміну тону.

— Ти, шкребок іржавий, — Оріся з'явилася мов нізвідки, — взяв кульок, а потім заляпнув хліборізку і двері. Або я тобі засуну ту гречку в сраку, і вона там звариться від твоєї жопної тяги.

У коридор почали вигулькувати зацікавлені обличчя, охочі до видовищ.

Від крику й агресивного тону Сергій аж відступив на кілька кроків.

— Чубичка, — як на зло, на поверсі з'явилася комендантка, — ти знову волаєш так, що на три поверхи чути? — щоправда, їхні децибели були десь на одному рівні. — Я тебе виселю — раз плюнути. Тебе й твою подружку, разом із вашим цирком на дроті.

Оріся була готова заїстися, але Марина взяла її під руку й, намагаючись не дивитися нікому в очі, повела до їхньої кімнати.

— Дурна я, не треба було йти до нього, — докоряла собі дорогою. — Тепер подумують...

— Яка різниця? Ніби в них є чим. Хай на себе дивляться.

На вікні стояла клітка з хом'яком. Людовік, або ж Людо, був фамільяром Марини. Вона обережно його вийняла, а потім лягла на ліжко й дозволила йому повзати по руках. Це заспокоювало. Зв'язок між відьмою та фамільяром — дещо сильніше за любов до хатньої тварини.

Оріся зібралася гуляти.

За години дві, коли вже добре стемніло, крізь прочинене вікно долетів звук швидкої. Студенти скупчилися під входом у

гуртожиток і гомоніли, але з четвертого поверху мало що вдавалося розібрати.

Марина не збиралася виходити з кімнати, та внутрішнє чуття підштовхувало. На нижніх поверхах змогла вловити уривки розмов:

— ...напала.

— Не напала, цілий.

— Хто напав? — уточнила Марина.

— Якась дика тварина на хлопця. Вовк чи що.

— Не вовк. Дика кішка, — перебила інша дівчина, яка верталася знадвору. — Типу леопарда.

— Або рись.

— Кажуть, скажена. Де вона тут взялася?

— Якщо маєш гроші, можеш тримати вдома всяку дичину. От текла.

Далі вона не слухала. Навіть не виходячи на вулицю, вона знала, хто саме постраждав.

На сходах на другий поверх крізь натовп роззяв проштовхувалась Оріся. Вигляд у неї був підозріло янгольський.

Вони не встигли перекинутися й словом. Назустріч їм біг сходами донизу той самий сусід Сергія.

— О, ти? Там на Серого шось напало.

— Живий твій Серій, переляку тільки дістав, — запевнила його Оріся.

— І шо то було? Собака чи шось дике?

— Дике, не свійське. Іди попитай, як хочеш. Там якраз ловлять. Він кивнув і побіг далі.

Марину розривали цікавість, обурення і сарказм.

— І як, зловлять?

— Чого ти нервуєш? Усе добре, усі живі.

— Гуртожиток на вухах.

— Шугонула чуть-чуть, я тебе прошу. Менше треба було тріпатися за твоєю спиною. Тепер у ліжку його більше хвилюватиме спокійний сон, без жакіть про чудовиськ у куцах, а не інші заняття.

Деякі відьми для зв'язку з Тим боком заводили фамільярів. Інші, сильніші, могли самі перекидатися на тварин. Орисиною іпостассю була рись.

— Півтори години нерухомо сиділа, вичікувала. Заціни мої старання.

— Нам через них скоро доведеться з'їжджати звідси.

— Давно про це кажу.

Марина не особливо любила гуртожиток, але її єдиний інший вихід — повертатися до батьків. Потягнути оренду квартири вона не могла. Оріся, маючи вдосталь грошей, залишалася з нею із солідарності.

— Маринко, — у коридорі четвертого поверху їх перестрів хлопець із паралельної групи. — Чув, ти зі своїм Сірожкою розбіглася?

Попри те що Діма час від часу намагався підкотити, це ніколи не здавалось грубим чи нав'язливим. Він фліртував зі всіма, кого бачив, наче не вмів по-іншому спілкуватися з жінками.

— Така bella donna не має права залишатися сама. Готовий прикрасити твою скорботу за втраченим коханням.

— Дякую, не треба.

— Ти знаєш, де моя кімната, якщо передумаєш. Ніхто не скаржився. Сто відсотків задоволених клієнток. Я бог сексу.

Марину втомили розмови про секс. Здавалось, будь-яка балаканина зводилася до нього, ніби у світі не існувало нічого важливішого.

— Я атеїстка.

...

Далі — у повній книжці «Діва, матір і третя».
nashaknyga.com.ua